

[Johan Philipsen.]

og så tænkte jeg også lidt videre. Ifølge den lov om fællesantenneanlæg, vi har, er det kun tilladt at udsende det, som Danmarks radio producerer, og det er dette forbud, jeg gerne vil have hævet, helst også med ministerens stemme.

Kun den bemærkning yderligere til ministeren, at jeg hørte efter, så godt jeg kunne, hvor det bl. a. hed, at amter og kommuner skal give disse tilladelser. Jeg skal tillade mig, når vi ser fortrykket, at underkaste ordvalget en nærmere analyse, for det kan jo være, når det kommer til stykket, at vi ikke er så uenige, som det måske i første omgang kunne se ud til.

Dernæst til betragtningerne om et kommunikationsråd: Berlingske Tidende foreslår til morgen nedsat en kommission. Min opfattelse på dette område som på andre er den, at vel kan det i mange henseender være fornuftigt og forsvarligt, men på dette område skal vi se det i praksis, og det var derfor, jeg foreslog, at vi fik nogle områder i landet, der fik tidsbegrænsede koncessioner, for også at blive klar over befolkningens reaktion; for vi skal jo have at vide, hvor mange der vil betale, og hvor mange der vil have det ene, og hvad de i øvrigt kan enes om. Jeg tror, det er helt uladssiggørligt for noget folketing at skrive en lovgivning på dette område, medmindre vi har prøvet det nogle år i praksis og, for at bruge min egen formulering, prøvet at finde ud af, hvordan vi kan gøre det, og hvordan vi ikke skal gøre det.

K. Helveg Petersen: Når hr. Robert Pedersen refererede til smertensbørn og sagde, at vi jo hver havde sit, vil jeg sige, at jeg tror, vi får adskillige, og det var det, jeg gerne ville pege på: at der er en stor sammenhæng imellem det, der ligger foran os på hele dette felt, og så den stilling, dagspressen og andre kommunikationsmidler har, og at det var nødvendigt, at vi prøvede på at danne os en forestilling om, hvad vi ville gøre ved de konsekvenser.

Jeg er glad for den tilslutning, der er givet til tanken om et kommunikationsråd; selv om det naturligvis er en løs tanke, vil det nu være muligt at gå lidt videre med hensyn til, hvordan det kunne sammensættes. Det er klart, det må repræsentere brede

interesser, og det måtte altså have som opgave at følge udviklingen over en bred skala.

Jeg tror, hvis jeg lige må få lov til at sige et par bemærkninger i forbindelse med det, hr. Erhard Jakobsen talte om at virke for, at der jo nok i hele den debat, der føres om det, vi ser i radio og tv, indgår som afgørende momenter hele den forvirring og rodløshed, vi alle gribes af, fordi vi løbes over ende af den tekniske udvikling, fordi folk føler, de ikke kan følge med i udviklingen, ikke kan overskue den, og vi får informationer brudstykkeagtigt og fragmentarisk. Vi kan ikke se sammenhængen, og vi skal spænde over hele kloden, vi har jo verdenshistorien på skærmen hver eneste dag, og så søger folk måske til det mere sikre, det kendte, det gamle, og vender sig imod det, der er udtryk for det opbrud, der vitterlig er i gang.

Derfor mener jeg, at hvis man vil have en kvalificeret debat om disse ting, hvor jeg tror brede kredse gerne vil være med, så må vi skabe nogle organer, hvor den diskussion kan føres med udsigt til, at resultater kan kanaliseres ind i beslutningsprocessen. Det er ikke nok med mere eller mindre tilfældige lyttermøder, hvor man indsamler nogle betragtninger. Det er heller ikke nok med læserbreve, for der er ikke sammenhæng mellem disse ting, og derfor tror jeg, tanken om et repræsentantskab eller et bredt sammensat organ, hvis sammensætning vil sikre kontakter udad til landets forskellige egne og kontakter til mange forskellige kredse, vil være en mulighed, som man ikke skal afvise. For én ting står da i hvert fald fast, og det er, at som det er, er det ikke en ideel ordning, og det kan ikke nytte at forestille sig, at vi én gang for alle har fundet den endelige løsning på dette problem.

Hvis man følger den historiske udvikling omkring radiatorådets skiftende sammensætning, vil man se, hvordan tilfældigheder gang på gang har spillet ind. Da man fra konservativ side i 1953 stillede forslag om, at man skulle have direkte lyttervalg — man har vist stillet det flere andre gange, og nu gentog hr. Stæhr Johansen det meget vagt i dag — førte det til, og det var vist på Oluf Steens forslag, at dette med direkte lyttervalg gik over til at blive denne repræsentation af folketingsvalgte repræsentan-